

Ósme spotkanie Wspólnoty Dojrzałej Samotności

18 października 2008

Kolejne spotkanie: 22 listopada 2008

określanie cech dojrzałej samotności (cd.)

Przenieśmy cechy samotności Jezusa do własnego życia, by upodobnić się do Niego.

1. Akceptacja samotności.

Jezus zjednoczony z Ojcem w modlitewnym dialogu czerpie siłę do uwolnienia się od odbierania „zapłaty” za dobro, które czyni ludziom. Ma też odwagę powiedzieć Piotrowi, gdy ten starał się uchronić Go przed niebezpieczeństwem: *zejdź mi z oczu szatanie*. W tym odważnym i zaskakującym nakazie, zawiera się gotowość zerwania dotychczasowej ludzkiej więzi, dla podkreślenia jedynej służby Bogu Ojcu, w której mieści się zgoda na krzyż.

2. Odpowiedzialność za zbawienie.

Jezus zjednoczony z wolą Ojca nie uchyla się, ani się nie zwalnia z wysiłków, trudów i niebezpieczeństw, lecz zdecydowanie, z pełnym zaangażowaniem ponosi odpowiedzialność za przyjętą przez Siebie misję wypływająca z miłości do Ojca i człowieka.

3. Wolność od zapłaty za dobro – bezinteresowny dar z siebie.

Wolność jest związana bezpośrednio z cechą miłości i odpowiedzialności, która *nie szuka swego, nie unosi się pychą* (Hymn o miłości – Kor 13, 1-13)

4. Modlitwa dialogiem miłości i zawierzenia Bogu

Jezus poprzez uczuciowość i wrażliwość na ludzkie słabości i grzech, który sprowadza na człowieka ból, cierpienie i w konsekwencji śmierć, przyjmuje wobec człowieka rolę Nauczyciela. Syn Boży uczy nas powrotu do domu Ojca poprzez zaangażowanie w rozpoznawanie zła i dobra. Objawia rzeczywistość ducha, która góruje nad rzeczywistością odbieraną przez zmysły i rozum. Modlitwa, której uczy Jezus jednoczy nas z Ojcem i wskazuje drogę do łagodzenia ludzkiego cierpienia, wobec którego Jezus wykazuje współczucie. Przykładami niech będą wskrzeszenia, uwolnienia od demonów, uzdrowienia dokonywane przez Jezusa. Wszystkie Jego czyny poprzedza spotkanie z Ojcem w modlitewnym dialogu.

Właściwie poprowadzona modlitwa uwalnia człowieka od tego, co ludzkie i słabe, otwierając pragnienia oddania własnej woli Bogu i zaczerpnięcia łask z Bożej mocy dla wypełnienia Jego woli.

5. Zaangażowanie (praca) w winnicy Pańskiej

Jezusowy trud związany z głoszeniem Królestwa Bożego i płynąca ze zmęczenia Jego skarga (*Lisy mają nory i ptaki powietrzne – gniazda, lecz Syn Człowieczy nie ma miejsca, gdzie by mógł głowę oprzeć*.

(omawiana na poprzednim spotkaniu) wskazują każdemu

z nas konieczność wyrzeczenia i rezygnacji z własnych potrzeb dla dobra bliźniego w duchu troski o Jego zbawienie.

6. Pokora wobec Boga

Jezusowi Chrystusowi, który służy człowiekowi od przyjęcia Ciała człowieka aż do śmierci, w duchu wdzięczności i z pragnieniem złączenia swego życia z Ofiarą Chrystusa, nieustannie składajmy Bogu nasze życie w pokorze. Jezusa uznajmy Królem naszego życia i Jego wzorem pragniemy służyć bliźniemu.

7. Odważne głoszenie prawdy

Niech z pokory wypływa odwaga do obrony i głoszenia Bożej prawdy. Prawdy często niepopularnej, niechętnie przyjmowanej. (Dla umocnienia rozważajmy fragmenty Ewangelii Męki Pańskiej.)

Pamiętajmy, że dojrzała samotność wymaga otwartości na potrzeby naszych bliźnich i gotowości do pracy nad sobą. (posłuchaj audio)

Kolejne spotkanie: modlitwa adoracyjna przed Najświętszym Sakramentem

